

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka v právní věci:

žalobců:

a) J. N.

bytem X

b) Ing. V. B.

bytem X

c) M. K.

bytem X

d) Z. J.

bytem X

e) D. R.

bytem X

všichni zastoupeni advokátkou JUDr. Monikou Čírtkovou

sídlem Politických vězňů 44, 280 02 Kolín II

f) J. Š.

bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Černohousem

sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**

sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti osoby

zúčastněné na řízení: **M. H.**

bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Bartoňem

sídlem Chodská 1383/22, 120 00 Praha 2

o **žalobách** žalobců a) až f) **proti rozhodnutí žalovaného** ze dne 27. 3. 2019, č. j. 023125/2019/KUSK, sp. zn. SZ 162334/2018/KUSK ÚŠŘ/Gr,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2019, č. j. 023125/2019/KUSK, sp. zn. SZ 162334/2018/KUSK ÚŠŘ/Gr, a rozhodnutí Městského úřadu Kolín ze dne 18. 6. 2018, č. j. SU 204/13-sie, sp. zn. SU 1467/2013, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba žalobce e) se odmítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit každému z žalobců a) b) a d) náhradu nákladů řízení ve výši 11 340 Kč a žalobci c) ve výši 14 190 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupkyně JUDr. Moniky Čírtkové, advokátky.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci f) náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Pavla Černohouse, advokáta.
- V. Ve vztahu mezi žalobcem e) a žalovaným nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
- VI. Žalobci e) se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VII. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci a) až e) se společnou a žalobce f) se samostatnou žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhají zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil část výroku rozhodnutí Městského úřadu K., odboru výstavby (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 6. 2018, č. j. SU 204/13-sie, sp. zn. SU 1467/2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla umístěna stavba „přístavba a stavební úpravy č. p. X v ul. Z., v K., včetně přípojky plynu, elektro, zpevněných ploch, oplocení a opěrných stěn na pozemku stavební parcela číslo X, pozemková parcela číslo X, X v katastrálním území K.“ (dále jen „stavba“) na žádost M. H. coby stavebníka vystupujícího v řízení před soudem v postavení osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stavebník“ nebo též „osoba zúčastněná“), ve stručnosti tak, že změnil popis předmětu stavby, doplnil další požadavky na umístění stavby do podmínky č. 22 a nově doplnil podmínku č. 23, přičemž ve zbytku rozhodnutí potvrdil.
2. Soud žaloby všech žalobců spojil usnesením ze dne 26. 8. 2019, č. j. 51 A 29/2019-90, ke společnému projednání. Žalobce f) učinil součástí své žaloby incidenční návrh na přezkum opatření obecné povahy – změny č. 1 územního plánu města K., schválené usnesením zastupitelstva města K. ze dne 22. 3. 2010, č. j. ORR 13692/2010, sp. zn. ORR 71/10-13692/10-kli (dále jen „napadené OOP“). Soud tento návrh vyloučil usnesením ze dne 25. 6. 2020, č. j. 51 A 29/2019-147, k samostatnému projednání a rozhodl o něm rozsudkem ze dne 31. 8. 2020, č. j. 51 A 78/2020-77, jímž návrhu vyhověl a zrušil napadené OOP ve vztahu k pozemkům parc. č. st X a parc. č. X (dále jen „předmětné pozemky“), na nichž také byla stavba umístěna. Rozsudek ve věci zrušení OOP do značné míry determinuje i rozhodnutí soudu o této žalobě a této okolnosti je přizpůsobena i podrobnost, s níž soud uvádí některé žalobní body, neboť řízení o přezkoumání napadeného OOP mělo shodné účastníky.
3. Žalobci a) až e) v žalobě namítají, že napadené rozhodnutí je nezákonné a věcně nesprávné a v některých ohledech rovněž i nepřezkoumatelné, protože jejich námitky nebyly v dosavadním řízení dostatečně vypořádány. Předepisují, že ve věci zdejší soud již dříve rozhodoval pod sp. zn. 48 A 42/2015 (rozsudek ze dne 11. 5. 2017, č. j. 48 A 42/2015-128, *specifikace rozsudku přidána soudem*, dále jen „předchozí zrušující rozsudek“). V uvedeném řízení bylo původní územní rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 8. 2014, č. j. SU 204/13-sie, sp. zn. SU 1467/2013, zrušeno společně s tehdejšími odvolacím rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 2. 2015, č. j. 025934/2015/KUSK, sp. zn. SZ 144330/2014/KUSK REG/Gr. Dle žalobců a) až e) však soudem vytčené vady nebyly v novém řízení odstraněny. Žalobci a) až e) předně namítají, že stavba byla umístěna v rozporu s územním plánem, jednak pokud jde o charakter plochy, do níž byla umístěna, a jednak co do podmínek stanovených územním plánem pro zvýšení stavby o další obytné podlaží. Soud podrobněji tuto námitku nerozvádí, neboť rozhodnou část napadeného OOP ve vztahu k předmětným pozemkům zrušil, přičemž žalobci a) až e) uplatňovali v uvedeném soudním řízení práva osob zúčastněných na řízení, rozsudek jim byl doručen a je jim znám.
4. V doplnění žaloby učiněném včas ve lhůtě dle § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. uplatnili žalobci a) až e) další žalobní body. Namítají, že žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí, aniž by k tomu byly splněny zákonné podmínky, neboť zjistil závažný nedostatek spočívající v rozporu s územním plánem v

otázce vymezení sportovní plochy. Tento nedostatek byl správním orgánům vytknut již v předchozím zrušujícím rozsudku. Správní orgán I. stupně však výtku soudu zcela ignoroval a žalovaný jakožto odvolací orgán tento nedostatek sice konstatoval, ale namísto toho, aby rozhodnutí správního orgánu zrušil, rozhodnutí svým výrokem změnil. V této souvislosti žalobci a) až e) rovněž namítají, že závazná stanoviska, která byla v řízení opatřována, byla vydávána před tím, než byla projektová dokumentace doplněna, a tudíž provedené změny nereflktují. Dále namítají procesní pochybení spočívající v tom, že jim patrně nebylo umožněno vyjádřit se ke stanovisku odboru životního prostředí a zemědělství správního orgánu I. stupně ze dne 5. 2. 2018, č. j. MUKOLIN/OZPZ 10025/18-Tv (dále jen „stanovisko OŽP ze dne 5. 2. 2018“), neboť naposledy jim bylo umožněno se vyjádřit k podkladům sdělením ze dne 2. 11. 2017. Dále zůstala nevypořádána námitka žalobkyně a) vznesená již dne 4. 9. 2014 týkající se nevhodnosti umístění stavby až k hranici chodníku, na což poukázal i soud v předchozím zrušujícím rozsudku.

5. Žalobci a) až e) rovněž vznášejí námitky proti způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s námitkou nevhodnosti umístění navrhované stavby do dané lokality z hlediska architektonického a urbanistického. Především poukazují na to, že na nevhodnosti umístění navrženého objektu do ulice Z. se shoduje značná část vlastníků okolních nemovitostí, pročez by mu měla být věnována náležitá pozornost. Dále upozorňují na § 23 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o využívání území“), který dle jejich názoru dopadá právě na daný případ, kdy je navržena nástavba a přístavba budovy z hlediska stávajících objektů zcela nevhodná. Podle žalobců a) až e) nebyly závěry předchozího zrušujícího rozsudku respektovány, ani pokud jde o námitky obtěžování pohledem a zastínění. Jde především o zdůvodnění, proč je legitimní, aby ve třetím podlaží byly vybudovány terasy a okna v obytných místnostech apod. Námitka obtěžování pohledem však byla vypořádána formalisticky pouhým výčtem, které stávající objekty v okolí mají balkony a terasy, aniž by bylo zohledněno, že stávající balkony a terasy jsou umístěny níže a tak, že pohledem z nich nejsou sousedé soustavně obtěžováni. Skutečnost, že stávající rodinné domy mají balkon, tedy nikterak nelegitimizuje snahu vybudovat nový objekt tak, aby všichni uživatelé okolních domů byli podrobeni stálému výhledu z jeho obytných prostor a teras.
6. Podobným formálním způsobem se žalovaný vypořádal i s námitkou zastínění, resp. nedostatečného oslunění stávajících objektů, když vypořádání se s námitkou zredukoval na konstatování, že nedojde ke snížení doby oslunění pod normové hodnoty a že jsou splněny požadavky na denní osvětlení posuzovaných objektů. Ani v této otázce tedy žalovaný nerespektoval předchozí zrušující rozsudek. Žalobci a) až e) proto žádají i přezkum postupu žalovaného ve světle závazného právního názoru soudu vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze nabýt dojmu, že umístění takto naddimenzované, od stávajících objektů i dosavadního využití odlišné stavby nebude mít na lokální poměry téměř žádný dopad. Vzhledem k tomu, že takový závěr je zjevně rozporný s obsahem spisu, navrhuji jeho přezkoumání, a to i s ohledem na dříve soudem vyjádřený právní názor. Závěrem navrhuji zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádají přiznat náhradu nákladů řízení.
7. Žalobce f) rovněž namítá nezákonné umístění stavby v rozporu s původním územním

plánem, když jednak změnu provedenou napadeným OOP má ve vztahu k předmětným pozemkům osoby zúčastněné za nezákonnou a jednak poukazuje na nepřipustnost nástaveb. Tuto námitku soud blíže nerozvádí, neboť v rozsudku o zrušení OOP ve vztahu k předmětným pozemkům přisvědčil námitce, že potřebná změna funkční plochy ve vztahu k nim neproběhla. Dále žalobce f) namítá shodně jako žalobci a) až e) toliko formální vypořádání námitky obtěžování sousedů pohledem z teras stavby, jehož míra nemá v okolí obdoby. V této souvislosti poukazuje i na nepodložené vypořádání jeho námitky, neboť všechny terasy na jihozápadní straně stavby jsou otočeny přímo směrem k nemovitosti žalobce, na což poukazoval již v odvolání. Dále uplatňuje obdobnou žalobní námitku, že stavba neodpovídá charakteru území a je architektonicky a urbanisticky nevhodná, čímž dochází k porušení § 23 odst. 3 a 4 vyhlášky o využívání území. Současně podrobně popisuje, z jakých důvodů má za to, že se žalovaný touto otázkou nezabýval správně a při respektování charakteru lokality. Napadené rozhodnutí shledává v této části nepřezkoumatelným.

8. Dále žalobce f) namítá nedostatečné a věcně nesprávné vypořádání námitky týkající se přetékaní splaškových vod na jeho pozemek a neumístění vsakovacích bloků s dostatečnou kapacitou. Má za to, že měla být stanovena odpovídající podmínka tak, aby v další fázi projektové dokumentace bylo na tuto otázku pamatováno a k namítanému negativnímu působení – hrozícímu podmáčení jeho nemovitosti – nedošlo. V této souvislosti poukazuje rovněž na to, že projektová dokumentace řeší pouze dešťovou vodu ze zpevněných ploch, nikoliv však vodu ze střech. Dále namítá, že k umístění veřejně přístupné sportovní plochy, a to přímo pod jeho okny, došlo až v odvolacím řízení a správní orgán I. stupně se tak nezabýval jejími dopady na okolí a zejména na okolní nemovitosti. S umístěním veřejně přístupné sportovní plochy pro osoby ve věku 14 - 99 let je přinejmenším spojeno nepoměrně větší zatížení hlukem a ruchem než tomu bylo doposud (např. odrazy míče při míčových hrách). Těmito aspekty se správní orgány obou stupňů nijak nezabývaly, čímž zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Současně mu bylo upřeno hájit svá práva v řízení, když v odvolacím řízení byla umístěna fakticky nová stavba a proti napadenému rozhodnutí se již nelze odvolat. V doplnění žaloby dodal, že napadené rozhodnutí je nezákonné i proto, že k umístění stavby sportovní plochy v odvolacím řízení nebyla vyžádána stanoviska dotčených orgánů. Navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobám uvedl, jakým způsobem přistoupil k námitkám týkajícím se umístění stavby v rozporu s územním plánem (argumentaci žalovaného soud blíže nerozvádí, neboť napadené OOP v části rozhodné pro posouzení této námitky zrušil). Pokud jde o namítanou zakázanou nástavbu, ve skutečnosti se jednalo o využití dosud nevyužívaného podkroví, aniž by došlo ke změně vnějších dispozic objektu. Spíše než o přístavbu či nástavbu se jednalo o vestavbu dalších prostor. Ve vztahu k charakteru stavby a její urbanistické koncepci má žalovaný za to, že se touto otázkou správní orgány obou stupňů zabývaly a odkazuje na strany 25 až 30 napadeného rozhodnutí. Rovněž námitky obtěžování pohledem, stínem a zvýšeným hlukem má za dostatečně vypořádané na stranách 20 až 22, resp. 29 až 30 napadeného rozhodnutí. V řízení byla předložena studie zastínění zpracovaná společností D., s.r.o., k níž bylo následně doplněno i porovnání výsledných hodnot. Otázkou likvidace splaškových vod se žalovaný rovněž zabýval, a to na stranách 30 až 31 napadeného

rozhodnutí, přičemž navržená opatření byla shledána jako dostatečná s tím, že pokud by se ve stavebním řízení ukázala jako nedostatečná, bude to řešeno v tomto řízení.

10. Pokud jde o sportovní plochu, vyšel žalovaný z toho, že její nutnost vychází z podmínek územního plánu. Musí tedy být umístěna výrokem rozhodnutí, byť jinak územní rozhodnutí nevyžaduje. Doplnění v odvolacím řízení bylo shledáno jako přípustná změna za situace, kdy samotná sportovní plocha byla součástí projektové dokumentace a účastníci řízení měli možnost se k této otázce vyjádřit. Žalovaný neměnil ani obsah žádosti, ani nedoplňoval podklady rozhodnutí. Žalovaný připustil, že ke stanovisku OŽP ze dne 5. 2. 2018 se účastníci řízení nemohli v prvostupňovém řízení vyjádřit, ale mohli tak učinit v řízení odvolacím. Toto stanovisko současně neobsahovalo žádné údaje naznačující, že je prvostupňové rozhodnutí nezákonné. Šlo o opakování týchž závěrů, z nichž již správní orgán I. stupně vycházel. Nadto byli účastníci řízení vyzváni v rámci odvolacího řízení, aby se k podkladům i v rámci navazujícího odvolacího řízení vyjádřili.
11. Žalovaný nesdílí ani názor, že by v návaznosti na nově do výroku doplněnou sportovní plochu měla být znovu vyžádána stanoviska dotčených orgánů, a to i proto, že tím nebyly nijak ovlivněny poměry stavby, a proto, že sportovní plochu o výměře 172 m² lze umístit i bez územního rozhodnutí. Napadené rozhodnutí pak není ani nepřezkoumatelné, neboť všechny námitky účastníků řízení byly vypořádány a tito měli možnost se ke všem podkladům vyjádřit, což platí i ohledně umístění sportovní plochy. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
12. V replice k vyjádření žalovaného žalobci a) až e) poukázali na to, že podstatou jejich námitky vůči napadenému OOP není jeho nezákonnost, nýbrž skutečnost, že změna ve vztahu k předmětným pozemkům vůbec neproběhla. Rovněž nesouhlasili s úvahami žalovaného, které se týkají povolení nástavby. Mají za to, že dle regulativů územního plánu není určující zachování stávající výškové hladiny stavby, nýbrž to, že nesmí být realizována nástavba nového podlaží. Relevanci nemají ani odkazy žalovaného na stanovisko městského architekta Ing. arch. J. K. (dále jen „městský architekt“), neboť jde jen o rukou psané poznámky na zákresu do fotografie, z nichž nelze zjistit, jakými úvahami se městský architekt řídil a o jaké podklady se opíral. Pokud jde o sportovní plochu, trvají na tom, že jim bylo znemožněno se k této části předmětu řízení vyjádřit, a nesouhlasí s tím, že by tato otázka mohla být vyřešena v odvolacím řízení, jak uvedl žalovaný. Setrvali proto na svém žalobním návrhu.
13. K žalobám se vyjádřila rovněž osoba zúčastněná (v řízení před správní orgány v postavení stavebníka). Osoba zúčastněná předestřela obsáhle svůj náhled na výklad územního plánu a vyjádřila se k otázce přípustného využití dotčených pozemků. Ani tuto argumentaci soud podrobněji nerozvádí z důvodů, které již vysvětlil výše, neboť osoba zúčastněná uplatňovala práva osoby zúčastněné i v řízení o incidenčním návrhu na přezkum napadeného OOP a rozsudek v této věci jí byl doručen a je jí znám. Ve shodě se žalovaným má osoba zúčastněná za to, že v jejím případě se jednalo o vestavbu, a nikoli o nástavbu. Co se týče charakteru stavby a její urbanistické koncepce, má osoba zúčastněná za to, že plánovaná stavba domu zásadně nevybočuje z mezí obvyklosti dané lokality. Občanskoprávními námitkami žalobců, které se týkaly imisí stínem, pohledem a zvýšeným hlukem, se správní orgány obou stupňů rovněž dostatečně zabývaly. Opakovaně bylo konstatováno, že vybudování teras nebo balkonů není neslučitelné s oprávněnými zájmy žalobců a že nebudou znamenat

nepřiměřené narušení jejich práv. Osoba zúčastněná zdůraznila, že balkony/terasy nebudou otočeny směrem k dotčeným nemovitostem žalobců. Ohledně možného snížení oslunění pozemků a zvýšení jejich zastínění byla předložena shora zmíněná studie zastínění.

14. Projektová dokumentace řeší podle osoby zúčastněné i likvidaci splaškových vod a obsahuje dostatečná opatření proti přetékání zejména instalací vsakovacích bloků o dostatečné kapacitě a zpětné klapky s tím, že tyto otázky se obvykle řeší až ve stavebním řízení. Sportovní plocha byla nově v projektu zakotvena jako jedna z předchozích podmínek územního plánu, která by však jinak nevyžadovala územní rozhodnutí. Nadto byla součástí projektové dokumentace, ke které se účastníci předchozího řízení měli možnost dostatečně vyjádřit. Není jasné, proč by se k této otázce měly znovu vyjadřovat dotčené orgány. Ohledně umístění stavby se správní orgán I. stupně dostatečně vyjádřil na straně 21 svého rozhodnutí tak, že průčelí stavby je umístěno 3 metry od kraje vozovky, a je proto v souladu s příslušnými ustanoveními vyhlášky o využívání území. Osoba zúčastněná navrhla žaloby zamítnout a uplatnila vůči žalobcům požadavek na náhradu nákladů řízení.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

15. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 31. 12. 2012 podal stavebník (osoba zúčastněná) prostřednictvím svého zástupce žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby a o změně stavby a o změně vlivu stavby na využití území podle § 86 ve spojení s § 79 a 81 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“). V žádosti uvedl, že stavba se má nacházet na stavebním pozemku p. č. X o výměře 199 m², označeném jako zastavěná plocha a nádvoří, a na pozemcích p. č. X o výměře 515 m² a p. č. X o výměře 490 m², označených jako zahrada, v katastrálním území K.. Tato změna stavby má probíhat na bytovém domě v ulici Z. č. p. X. Změna stavby se má týkat bytového domu, opěrné zdi a parkovacích stání, půdorysná velikost stavby má být 19 x 17 metrů a výška na úrovni stávající stavby, tedy zhruba 17 metrů. Účelem změny stavby je vytvoření bytového domu s 13 bytovými jednotkami. Podáním žádosti bylo zahájeno územní řízení, jehož účastníky byli i žalobci, případně jejich právní předchůdci.
16. Dne 23. 5. 2013 proběhlo ústní jednání, kterého se zúčastnila i většina žalobců, kteří vyjádřili se zamýšlenou stavbou nesouhlas. Dále bylo při jednání sděleno stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje (dále jen „KHS“), ze kterého vyplývá, že k uvedenému záměru bylo vydáno závazné stanovisko ze dne 25. 9. 2012, č. j. KHSSC 45724/2012, které zůstává v platnosti. Zástupkyně KHS upozornila, že hluk ze sportovních ploch musí splňovat hygienické limity hluku vztažené k nejbližší obytné zástavbě. Jednání se rovněž účastnili zástupci odboru regionálního rozvoje a odboru dopravy Městského úřadu K., kteří ke stavbě neměli námitek. Výzvou ze dne 6. 6. 2013 byl stavebník vyzván k odstranění nedostatků žádosti a současně bylo usnesením z téhož dne přerušeno řízení.
17. V době přerušení řízení obdržel správní orgán I. stupně námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti. Stavebník poté doplnil chybějící podklady, s nimiž správní orgán I. stupně sdělením ze dne 7. 1. 2014 seznámil účastníky územního řízení a stanovil lhůtu pro podání případných vyjádření k těmto podkladům. Všichni žalobci se k podkladům rozhodnutí vyjádřili a podali připomínky. Správní orgán I. stupně po

vyhodnocení těchto připomínek územní řízení usnesením ze dne 26. 2. 2014 znovu přerušil a stavebníka vyzval k dalšímu doplnění žádosti. Požadované doklady byly doplněny a správní orgán I. stupně sdělením ze dne 4. 4. 2014 opět seznámil účastníky územního řízení s podklady pro vydání rozhodnutí a stanovil jim lhůtu pro podání vyjádření. Poté správní orgán I. stupně vyzval přípisem ze dne 30. 4. 2014 stavebníka, aby doplnil dokumenty ke stávajícímu stavu a veškerou textovou část dokumentace uvedl do souladu s kolaudačním rozhodnutím ze dne 13. 2. 1989, a současně řízení opět přerušil usnesením z téhož dne. Dne 21. 5. 2014 stavebník vyhověl požadavkům správního orgánu I. stupně a předložil potřebné dokumenty. Následně správní orgán I. stupně opět sdělením ze dne 2. 6. 2014 seznámil účastníky řízení s podklady pro vydání rozhodnutí a stanovil jim lhůtu k vyjádření. Vyjádřil se toliko žalobce f) prostřednictvím svého zástupce.

18. Rozhodnutím ze dne 4. 8. 2014 rozhodl správní orgán I. stupně o umístění stavby (dále jen „územní rozhodnutí“). Proti územnímu rozhodnutí byla podána řada odvolání, mezi nimi i odvolání žalobců. O odvoláních rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 2. 2015, kterým je zamítl a územní rozhodnutí potvrdil. Na základě žaloby podané žalobci a) až d) a f) zdejší soud předchozím zrušujícím rozsudkem obě rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Závěry soudu lze shrnout tak, že námitku nepřipustné nástavby dalšího podlaží, námitku architektonické a urbanistické nevhodnosti stavby do stávajícího území, námitku týkající se přetékání splaškových vod na pozemek žalobce f), námitku nejasností ohledně verze dokumentace, která byla podkladem rozhodnutí, námitku vypořádání některých odvolacích námitek bez součinnosti s dotčenými orgány, námitku týkající se nevhodnosti umístění stavby až k hranici chodníku, námitku zhoršení oslunění a námitku obtěžování pohledem shledal v odvolacím řízení nevypořádanými. Dále uložil správním orgánům zabývat se v novém řízení rovněž tím, zda změnou č. 1 územního plánu města K. po úpravě došlo ke změně využití předmětných pozemků osoby zúčastněné na plochu B6 a rovněž zajistit, aby sportovní plocha byla svým tvarem, povrchem a zařizovacími předměty vymezena již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
19. Po zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vrácení věci soudem opatřil správní orgán I. stupně vyjádření úřadu územního plánování k otázce změny funkční plochy předmětných pozemků na plochu B6. Dále dne 31. 8. 2017 vyzval stavebníka k doplnění a aktualizaci žádosti a usnesením z téhož dne současně přerušil řízení. Požadované podklady byly doplněny dne 24. 10. 2017. K doplněným podkladům se vyjádřili žalobci a) až d) a f). Následně správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí. V jeho odůvodnění mj. uvedl, že k otázce změny funkční plochy předmětných pozemků si vyžádal stanovisko úřadu územního plánování a rovněž z textové a grafické části změny č. 1 územního plánu po úpravě plyne změna funkční plochy B6 u pozemků parc. č. X a parc. č. st. X. Dále pojednal o vzhledu a začlenění stavby do území a jeho architektonické a urbanistické vhodnosti, jež jsou podpořeny souhlasným stanoviskem městského architekta. Správní orgán I. stupně dále poukázal na to, že k záměru byla vydána kladná stanoviska všech dotčených orgánů hájících zájmy chráněné zvláštními právními předpisy na úsecích jejich působnosti.
20. K otázce přípustnosti realizace nástaveb správní orgán I. stupně uvedl, že předmětný regulativ pro funkční plochu B6 se vztahuje pouze k bytovým domům, nikoli k objektu, který je předmětem řízení a který je podle kolaudačního rozhodnutí ze dne

13. 2. 1989 kancelářskou budovou. K obtěžování pohledem správní orgán I. stupně provedl příkladný výčet domů v blízkém okolí stavby, které rovněž disponují terasou či balkonem, aby tak demonstroval míru soukromí dlouhodobě v místě zavedenou. Uzavřel, že přírůstek imise pohledem, způsobený stavbou, je přiměřený. K oslunění ostatních pozemků a staveb uvedl, že stavebníkem byla předložena nová studie zastínění zpracovaná společností D., s.r.o. s datem poslední aktualizace dne 23. 1. 2018. Z této studie vyplývá, že realizací stavby nedojde ke snížení doby oslunění okolních domů ani pozemků určených k rekreaci pod normové hodnoty. Zachovány zůstanou rovněž požadavky na denní osvětlení v posuzovaných obytných místnostech. Narůst imisí způsobený změnou celkové hmoty stavby je místním poměrům přiměřený.
21. K namítané nevhodnosti umístění stavby až k hranici chodníku správní orgán I. stupně uvedl, že průčelí navrhované budovy je umístěno ve vzdálenosti 3 m od okraje vozovky a je tak v souladu s ustanovením § 25 odst. 7 vyhlášky o využívání území. K námitce týkající se přetékání splaškových vod na pozemek žalobce f) uvedl, že je tato problematika řešena v územním řízení nadstandardně, a to v průvodní zprávě (na str. 20) a v souhrnné technické zprávě (na str. 25). K námitce nejasností ohledně verze dokumentace, která byla podkladem rozhodnutí, a zda se právě k této verzi vyjádřily dotčené orgány, správní orgán I. stupně vyzval stavebníka, aby doplnil aktuální stanoviska dotčených orgánů (str. 9 odůvodnění). Pokud jde o sportovní plochu, byl v lednu 2018 doplněn situační výkres, označený č. C.3, který byl aktualizován o vymezenou veřejně přístupnou sportovní plochu.
22. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali odvolání žalobci a) až d) a f). V odvoláních obdobně namítali rozpor s územním plánem, pokud jde o platné zařazení předmětných pozemků do plochy B6, a dále s jeho regulativy, pokud jde o přípustnost nástavby nového podlaží. Dále setrvali na svých výhradách k nepřipustnému úbytku oslunění stávajících nemovitostí a k nadále nesprávně vyřešené otázce obtěžování pohledem a za chybně vypořádanou měli i námitku architektonické a urbanistické nevhodnosti stavby do stávajícího území. Měli rovněž za to, že nebyl respektován předchozí zrušující rozsudek, pokud jde o vymezení sportovní plochy a otázku ochrany před přetékáním splaškových vod, a že mělo být vyžádáno znovu stanovisko městského architekta již jen proto, že od jeho posledního vydání uplynula delší doba.
23. O podaných odvoláních rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Namítanému rozporu s územním plánem spočívajícímu v tom, že k zařazení předmětných pozemků do funkční plochy B6 ve skutečnosti nedošlo, nepřisvědčil ze stejných důvodů jako správní orgán I. stupně, s jehož závěry se ztotožnil. Pokud jde o námitku nepřipustné nástavby, ztotožnil se s právním názorem správního orgánu I. stupně, že zákaz nástavby dalších podlaží ve funkční ploše B6 se vztahuje pouze na bytové domy, přičemž stávající objekt je podle kolaudačního rozhodnutí z roku 1989 kancelářskou budovou, a tudíž se na něj předmětný regulativ nevztahuje. Na stavbu se vztahuje regulativ maximální výšky zástavby (čtyři nadzemní podlaží a podkroví), který splňuje. Současně aproboval i závěr, že prostor v úrovni 3. nadzemního podlaží stále splňuje parametry podkroví a nelze jej za nové 3. nadzemní podlaží označit. V této souvislosti provedl rovněž změnu v prvostupňovém rozhodnutí označením předmětu řízení za „nástavbu a přístavbu“.
24. K námitce úbytku oslunění sousedních pozemků žalovaný přejal závěry shora uvedené studie zastínění a shrnul, že nedojde k významnému zhoršení oslunění či k podstatné

změně dosavadních poměrů. Doplnil úvahu k legitimitě důvodů, pro něž má být změna stavby realizována, ve vztahu k přiměřenosti imise stínem způsobené stavbou. Pokud jde o umístění východní části stavby až na hranici pozemku, je dle žalovaného dodržen požadavek § 25 odst. 7 vyhlášky o využívání území, neboť vzdálenost 3 metry od kraje vozovky silnice je dodržena. Ani námitku obtěžování pohledem neshledal žalovaný důvodnou, když shodně se správním orgánem I. stupně dospěl k závěru, že balkony a terasy jsou v místě dlouhodobě používaným stavebním prvkem, přičemž ani několik dodatečných teras na stavbě neznámá významné narušení poměrů v lokalitě. Zdůraznil, že terasy nejsou umístěny na fasádách směřujících k pozemkům žalobců.

25. Důvodná dle žalovaného nebyla ani námitka architektonické a urbanistické nevhodnosti stavby do území, neboť se této otázce správní orgán I. stupně podrobně věnoval a žalovaný se s jeho závěry ztotožnil. V této souvislosti žalovaný odkázal rovněž na územně analytické podklady města K., z nichž nevyplývá, že by stavba samotná či stavby žalobců představovaly urbanistickou hodnotu, která by mohla být dotčena. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce, že bylo třeba vyžádat nové stanovisko městského architekta, neboť již původní stanovisko je dostačující pro architektonické hodnocení stavby. Ochranu před přetékáním splaškových vod shledal za dostatečně zajištěnou, přičemž zdůraznil, že tato otázka bude především předmětem navazujícího stavebního řízení. Žalovaný přisvědčil odvolací námitce, že závěry některých závazných stanovisek nebyly zahrnuty do výrokové části, a v tomto ohledu jejich obsah změnou prvostupňového rozhodnutí doplnil. K problematice univerzální sportovní plochy žalovaný uvedl, že dokumentace stavby byla v lednu 2018 doplněna o výkres C.3, jenž zmínil i správní orgán I. stupně. Odvolací námitku shledal důvodnou v té části, v níž bylo poukázáno na to, že sportovní plocha není vymezena ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí doplněním vymezení sportovní plochy jako podmínky č. 23.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

26. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými [žalobci a) až d) a f)], proti rozhodnutí, proti němuž je žaloba přípustná, a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Pokud jde o žalobce e) soud ze správního spisu zjistil, že tento žalobce nepodal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání a nevyčerpal tak řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, které zákon připouští. Není naplněna ani podmínka, že prvostupňové rozhodnutí bylo na újmu jeho práv změněno k oprávněnému prostředku jiného účastníka. Je tomu tak proto, že zájmy žalobců a) až e) [a rovněž žalobce f)] jsou shodné, což je patrné i ze společně podané žaloby. Prvostupňové rozhodnutí bylo sice částečně změněno, nicméně žalovaný na závěrech správního orgánu I. stupně nadále setrval a pouze doplnil výrok o další skutečnosti, které však ničeho nemění na tom, že pro žalobce e) bylo nepříznivé rovněž prvostupňové rozhodnutí. Žalobce e) proto nemá aktivní procesní legitimaci k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí. Žaloba žalobce e) je proto nepřípustná a soud ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s.
27. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

28. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

29. Soud se nejprve bude zabývat námitkou, podle které se žalovaný neřídil právním názorem soudu, který vyslovil ve svém předchozím zrušujícím rozsudku, neboť pokud by tomu tak bylo, byl by dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí bez dalšího (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, publikovaný pod č. 73/2004 Sb. NSS, či ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002-25). Prolomení vázanosti správního orgánu právním názorem soudu přichází v úvahu výjimečně, a to pouze tehdy, pokud v průběhu dalšího správního řízení vedeného po zrušení rozhodnutí správního orgánu soudem byla učiněna nová skutková zjištění nebo pokud došlo ke změně právní úpravy, podle níž má být věc posuzována (obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003-56, publikovaný pod č. 352/2004 Sb.). V nyní projednávané věci však k ničemu takovému v dalším řízení nedošlo, a žalovaný tak byl povinen se právním názorem soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku řídit.
30. V dalším řízení měl žalovaný vypořádat opomenuté námitky, zabývat se dopadem změny č. 1 územního plánu města K. po úpravě na funkční využití předmětných pozemků a zajistit vymezení sportovní plochy již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně (v podrobnostech viz bod 18).
31. Soud ověřil, že se správní orgán I. stupně i žalovaný všemi vadami vytknutými v předchozím zrušujícím rozsudku zabývali a v odůvodnění svých rozhodnutí se k nim vyjádřili způsobem, jenž umožňuje seznat, jakými úvahami byli vedeni, z jakých pokladů vycházeli a k jakým závěrům dospěli. Žalobcům lze sice přisvědčit v tom, že nebyl doslovně respektován závěr soudu, že vymezení sportovní plochy musí být součástí již prvostupňového rozhodnutí, tuto vadu však napravil žalovaný a závěr o nerespektování právního názoru soudu jen z tohoto důvodu by byl příliš formalistický. Podstatné je, že sportovní plocha byla přímo ve výrokové části (byť až zásahem napadeného rozhodnutí) vymezena, a soud tak může postup správních orgánů přezkoumat. K výhradám žalobců, že některé soudem vytknuté vady nebyly odstraněny, je třeba konstatovat, že důvodem vydání předchozího zrušujícího rozsudku byla zjištěná nepřezkoumatelnost předchozího rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. Podstatou odstranění vad tedy bylo, aby se žalovaný ke všem opomenutým odvolacím námitkám přezkoumatelně vyjádřil, nikoli aby žalobcům vyhověl.
32. Ostatně, soud ani nemůže správní orgán zavázat právním názorem, jak má určitou právní či skutkovou otázku, resp. námitku posoudit, pokud ji dosud neposoudil správní orgán. Poprvé to musí být právě správní orgán, který zaujme k určité otázce stanovisko, jež následně podléhá (za splnění dalších podmínek) soudnímu přezkumu. Nenaplněná představa žalobců o tom, jak se měl žalovaný s jejich námitkami vypořádat, proto není relevantní pro závěr o tom, že se žalovaný v postačující míře právním názorem soudu řídil, a napadené rozhodnutí tak není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, či z recentní judikatury ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 122/2020-20). Soud tak mohl přistoupit k přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.

33. Nejprve se soud zabýval námitkou, podle které byla stavba umístěna v rozporu s územním plánem, pokud jde o charakter plochy, do níž byla umístěna. Soud již výše předeslal, že tuto žalobní námitku, resp. žalobní argumentaci k ní se pojmí, blíže nerozváděl, neboť k incidenčnímu návrhu žalobce f) napadené OOP v textové i grafické části ve vztahu k předmětným pozemkům zrušil. Byla tedy zrušena část územně plánovací dokumentace, jež byla užita při rozhodování správních orgánů obou stupňů. Stalo se tak ovšem s účinky *ex nunc*, ke dni právní moci citovaného rozsudku, k čemuž se soud ještě níže vyjádří. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. však soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Proto se soud musel zabývat otázkou, zda při přezkumu napadeného rozhodnutí může zohlednit okolnost, že v době po jeho vydání došlo ke zrušení opatření obecné povahy, které bylo ve věci užito jako podkladový akt. Obdobnou právní otázkou se již zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 13. 11. 2019, č. j. 43 A 4/2019-87, od jehož závěrů nemá soud důvod se v nyní projednávané věci odchýlit, a bude z nich proto vycházet.
34. Soud dále v této úvodní části konstatuje, že právně přílehavou odpověď lze nalézt také v recentní judikatuře rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, konkrétně v usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88, publikovaném pod č. 3948/2019 Sb. NSS, jímž se rozšířený senát vyslovil k možnostem zohlednění zrušení podmiňujícího správního aktu soudem při jejich řetězení v rámci soudního přezkumu podmíněného (navazujícího) správního aktu. Rozšířený senát dospěl k závěru, že *„[p]rávo na spravedlivý proces vyžaduje, aby nezákonnost podmiňujícího aktu autoritativně zjištěná rozhodnutím o jeho zrušení či změně v příslušném řízení mohla být k řádně uplatněné žalobní námitce žalobce zohledněna v řízení o žalobě proti podmíněnému aktu i při jejich řetězení. (...) Tento závěr není v rozporu s úpravou obsaženou v § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť soud zohlední pouze takovou nezákonnost podmiňujícího rozhodnutí, jejíž důvod byl dán již v době vydání podmíněného rozhodnutí, avšak která dosud nebyla autoritativně zjištěna“* (bod 35). Soud je tedy povinen zohlednit k žalobní námitce zrušení nebo změnu podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu, přestože ke zrušení nebo změně došlo po vydání napadeného (podmíněného) rozhodnutí správního orgánu.
35. Právní důvody, jež vedly rozšířený senát k formulaci uvedeného závěru, je nutno dle názoru soudu užít i v případech, kdy ve věci, tj. v rámci důvodů rozhodnutí bylo správním orgánem užito opatření obecné povahy nebo jeho část. Opatření obecné povahy je abstraktně-konkrétní správní akt, k jehož závazné části je v řadě ohledů přistupováno jako k právnímu předpisu. Tím se liší od individuálních správních aktů (rozhodnutí), jejichž řetězením se zabýval rozšířený senát. Z hlediska účastníků řízení je ovšem nepodstatné, zda podkladovým aktem jimi napadeného rozhodnutí bylo jiné rozhodnutí jakožto individuální akt, nebo opatření obecné povahy jakožto správní akt smíšené povahy s konkrétně určeným předmětem regulace a obecně vymezeným okruhem adresátů [Kopecký, M. Správní právo. Obecná část. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 182; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98; či náleze Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2010, sp. zn. IV. ÚS 2087/07 (N 67/56 SbNU 757) odkazované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 8 As 34/2020-100], jestliže správní orgán, jenž napadené rozhodnutí vydal, byl povinen z takového aktu vycházet. Je potom lhostejno, zda po právní moci napadeného rozhodnutí byl příslušným orgánem zrušen či změněn akt konkrétní či normativní, neboť v obou situacích odpadl podklad, na němž je napadené rozhodnutí založeno a

z něhož čerpá své důvody. V obou případech je zrušením podmiňujícího aktu ve stejné míře narušena právní stabilita aktu podmíněného, proto je třeba, aby soud při přezkumu podmíněného aktu tuto skutečnost zohlednil.

36. Třebaže právní věta citovaného usnesení rozšířeného senátu uvádí toliko pojem „rozhodnutí“, v relevantní části odůvodnění (oddíl V.2.) je systematicky užíváno obecnějšího pojmu *správní akt* (podmiňující a podmíněný). Jelikož není pochyb o významové ustálenosti tohoto pojmu v právní teorii i praxi a opatření obecné povahy bezpochyby naplňuje znaky správního aktu (výše uvedené povahy), lze mít za to, že právní argumentace Nejvyššího správního soudu se týká všech podkladových (podmiňujících) správních aktů, tedy i opatření obecné povahy, je-li jich k rozhodnutí ve věci užito. Pokud rozšířený senát neshledal důvod vymezit podkladové správní akty blíže, resp. mezi nimi diferencovat, nevidí k tomu důvod ani zdejší soud.
37. Jelikož se právní režim opatření obecné povahy blíží právním předpisům, podpůrně lze poukázat (ve shodě s usnesením rozšířeného senátu, bod 33) na prolomení zásady vázanosti soudu právním stavem v době rozhodování správního orgánu, došlo-li v mezidobí ke zrušení ustanovení zákona, které bylo aplikováno správním orgánem, Ústavním soudem pro jeho rozpor s ústavním pořádkem. Správní soudy zcela běžně toto zrušení aplikovaného právního předpisu v soudním přezkumu zohledňují (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001-29, publikovaný pod č. 2/2003 Sb. NSS, či ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002-98, č. 1041/2007 Sb. NSS).
38. Pro úplnost soud doplňuje, že je mu známa dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle níž územní rozhodnutí nelze zrušit pro rozpor s územním plánem, pokud ten byl v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. zrušen až ode dne, který následuje po dni nabytí právní moci územního rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2017, č. j. 3 As 157/2016-63). Tyto závěry má však soud za překonané právě výše uvedeným rozhodnutím rozšířeného senátu. V kontextu těchto překonaných závěrů pokládá soud za potřebné v nyní souzené věci rovněž zdůraznit, že důvody, pro které zdejší soud napadené OOP ve vztahu k předmětným pozemkům zrušil, byly poměrně specifické. Soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že „[n]ení pochyb o tom, že pozemek parc. č. st. X vůbec nebyl předmětem řízení o změně č. 1 ÚP K., a o tom, že by jím byl pozemek parc. č. X panují natolik závažné pochybnosti, že ani tento závěr nelze aprobovat. Naopak všechny podklady směřují k jedinému možnému závěru, a to, že ani tento druhý pozemek předmětem změny nebyl a z tohoto důvodu nebyl zahrnut do závazné části napadeného OOP ani do výkresu základního členění území jako plocha přestavby. Textová a grafická část (pokud jde o hlavní výkres) územně plánovací dokumentace se tím dostávají do vzájemného nesouladu, který zakládá nejistotu z hlediska dalšího rozvoje území a je důvodem pro zrušení napadeného OOP v části dotčených pozemků v textové i grafické části pro nesrozumitelnost.“
39. Relativizuje se tím i právní otázka právních účinků zrušení napadeného OOP. Pokud totiž změna funkční plochy předmětných pozemků vůbec nebyla předmětem napadeného OOP a nedošlo k ní zákonem předpokládaným procesním postupem, je bez právního významu, k jakému dni bylo napadené OOP v tomto rozsahu formálně „pro jistotu“ zrušeno. Otázkou, zda ke změně funkčního využití předmětných pozemků došlo, by se soud k žalobní námitce musel zabývat, i kdyby o této věci neproběhlo samostatné řízení na základě incidenčního návrhu žalobce f). Není

pochyb, že by dospěl ke zcela totožným závěrům jako v citovaném rozsudku, v důsledku čehož by i bez formálního zrušení napadeného OOP vycházel z toho, že k potřebné změně územně plánovací dokumentace vůbec nedošlo. Za této specifické situace shora citovaný rozsudek zdejšího soudu sice zrušil napadené OOP v části týkající se předmětných pozemků s účinky od právní moci rozsudku, nicméně z materiálního pohledu současně konstatoval, že k zařazení předmětných pozemků do funkční plochy B6 ani do jiné plochy bydlení nikdy vlastně nedošlo. Jinými slovy, soud formálně odstranil napadené OOP (resp. jeho část), z něhož správní orgány i sám úřad územního plánování dovozovaly změnu funkční plochy u předmětných pozemků na B6, ale na faktickém stavu předmětných pozemků se nic nezměnilo, neboť se v uvedené funkční ploše nikdy podle práva nenacházely a zásah soudu byl nutný jen z důvodu právní jistoty adresátů napadeného OOP (analogicky k vyslovení nicotnosti rozhodnutí, jež také reálně v právu neexistuje).

40. Soudu tak nic nebránilo, aby na základě výše uvedených skutečností při meritorním posouzení žaloby zohlednil v souladu s reálným stavem v území v době vydání napadeného rozhodnutí i s požadavkem aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu fakt, že po vydání napadeného rozhodnutí došlo ke zrušení podkladového aktu, jímž bylo napadené OOP, byť bylo formálně soudem zrušeno *ex nunc*. Správní orgány obou stupňů tak vycházely z nesprávně zjištěného skutkového stavu a učinily nesprávný závěr, že k potřebné změně v územně plánovací dokumentaci – ke změně funkčního využití předmětných pozemků z plochy občanského vybavení-obslužná sféra (OV1) na plochu středněpodlažního bydlení městského typu (B6) – došlo. Podle § 90 písm. a) stavebního zákona „[v] *územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací*“. Jestliže ke změně funkčního využití předmětných pozemků na plochu bydlení B6 nedošlo, nebylo umístění stavby s územně plánovací dokumentací v souladu. Již v této části je proto žaloba důvodná a napadené rozhodnutí nezákonné.
41. Soud si dále položil otázku, zda je možné se zabývat dalšími žalobními námitkami, pokud dospěl k závěru, že stavba nemohla být do zájmového území vůbec umístěna, neboť tomu bránil rozpor s územním plánem. Aby bylo možné stavbu v podobě, v jaké je navržena jako stavba pro bydlení s bytovými jednotkami, umístit, bude muset nejprve proběhnout změna územního plánu ve vztahu k předmětným pozemkům v zákonem předpokládaném řízení a teprve poté bude možné o umístění stavby znovu požádat. Soud tak v dané procesní situaci dospěl k závěru, že by vypořádání dalších námitek zůstalo pouze v rovině hypotetické, neboť správní orgán I. stupně, pokud stavebník nevezme svoji žádost zpět, ji bude muset zamítnout. Vyloučit jistě nelze ani žádost stavebníka o přerušování řízení. Není však možné v tuto chvíli předvídat, o jakém předmětu řízení budou správní orgány rozhodovat, tedy jak se v reakci na soudní rozhodnutí stavebník rozhodne s existujícím objektem naložit. Nadto, pokud řízení o této žádosti bude zastaveno, nebyly by správní orgány vázány právním názorem soudu, který je *stricto sensu* závazný toliko v dalším pokračujícím řízení. Proto by i úvahy soudu byly pouze teoretické, neboť není ani jisté, jak se dokumentace stavby pro další řízení případně promění. Ze všech těchto důvodů shledal soud posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek za přinejmenším předčasné.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

42. Na základě shora uvedené argumentace soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise a tato vada je současně v řízení před soudem neodstranitelná [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že zjištěná vada spočívající v umístění stavby v rozporu s územním plánem města K., nemůže být napravena žalovaným, jsou naplněny důvody i pro zrušení prvostupňového rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud ve vztahu k žalobcům a) až d) a f) podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěch neměl, a náhrada nákladů mu proto nenáleží. Žalobci a) až d) a f) měli se svojí žalobou úspěch a náleží jim proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Soud proto výrokem III a IV přiznal žalobcům a) až d) a f) náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu.
44. Ty spočívají, pokud jde o žalobce a) až d) a f) v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a u žalobce c) rovněž v zaplaceném soudním poplatku 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a nákladech souvisejících se zastoupením žalobců a) až d) a f) advokátem. Tyto náklady jsou u každého ze žalobců a), b) a d) tvořeny odměnou za zastupování za tři úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení, sepis žaloby, a to včetně jejího doplnění, které nelze považovat za samostatný úkon, neboť nic nebránilo uplatnit všechny žalobní body již v podané žalobě a podání repliky k vyjádření žalovaného), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“], sníženo vždy o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 7 440 Kč, a u žalobce c) dále za jeden nezkrácený úkon (návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) v poloviční výši po 1 550 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu]. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 8 340 Kč u žalobců a), b) a d) a 10 190 Kč u žalobce c). Celková výše nákladů, které v tomto soudním řízení vznikly, činí u každého ze žalobců a), b) a d) 11 340 Kč (3 000 + 7 440 + 900) a u žalobce c) 14 190 Kč (4 000 + 7 440 + 1 550 + 1 200). Zvýšení o daň z přidané hodnoty soud nepřiznal, neboť žalobci a) až d) nedoložili, že by jejich zástupkyně byla plátcem této daně a soud tuto skutečnost nezjistil ani nahlédnutím do veřejně přístupné databáze Ministerstva financí ARES (Administrativní registr ekonomických subjektů).
45. U žalobce f) jsou náklady související se zastoupením advokátem tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení a sepis žaloby) po 3 100 Kč, tj. 6 200 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč, tj. celkem 6 800 Kč. Zástupce žalobce f) je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za tuto daň z předchozích částek v sazbě 21 %, tedy ve výši 1 428 Kč. Celková výše nákladů, které žalobci f) v tomto soudním řízení vznikly, tak činí 11 228 Kč (3 000 + 8 228).

46. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobcům a) až d) a f) náhradu nákladů řízení ve výši, jak je uvedena ve výrocích III a IV, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupkyně žalobců a) až d) JUDr. Moniky Čírtkové, resp. k rukám zástupce žalobce f) Mgr. Pavla Černoouse (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).
47. Ve vztahu k žalobci e), jehož žalobu soud odmítl, rozhodl o náhradě nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta (výrok V).
48. Podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, a to ve lhůtě stanovené v § 10a odst. 1 téhož zákona (výrok VI).
49. Osobě zúčastněné soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí neuložil plnění žádných povinností, v souvislosti s nimiž by jí náklady vznikly. Nejsou zde ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s., výrok VII).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. prosince 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu